

Прозорий січень небо розтворив

Володимир Свідзінський

Прозорий січень небо розтворив
І знову світло світові явив.
Срібліє обрій в ніжному тумані;
Широко день роздав блискучі грані,
І я дивлюсь — і всі щасливі дні,
Що спопеліли в сонячнім вогні,
Як віяло, таємною рукою
Розгорнене, встають передо мною.
І первісна затаєна любов
На мляве серце напливає знов.
Над паростком, над весняним потоком
Схиляюся і плачу одиноко...
Хто погубив його? Чия рука?
Незаймано пливе Дунай-ріка.
Де ж огнище на мрійному смерканні?
Де постать мила в білому убранні?

1937